

Despre foc

Alina Cambir

Florin Ciulache este un tânăr cu antene. El știe să capteze semnalele artei în continuă mișcare. Adaptând propriei sensibilități și concepții iconicul pop și vibrația în volum a materiei expresioniste, pictorul construiește un discurs plastic unde propune ca temă a dialogului cu privitorul lumea ca marfă și lumea ca iluzie mediatică. Nu este însă vorba numai de "cumpăr deci exist", care identifică societatea americană a anilor 80 și nici "mă uit la televizor deci exist" care îi caracterizează astăzi pe toți oamenii obișnuiți ai planetei, ci de un fapt al cărui resort de profunzime este unul filozofic: Focul - element primordial- combustia fiind substratul intelectual al unor obiecte picturale intense, atât cromatic cât și ca virtuți interpretative. Divin și demoniac, pătimăș și mistuitor, purificator și mereu ambivalent, focul are valențe ce pot provoca nenumărate digresiuni. Ca niște limbi demonice, flăcările culorilor sunt ținute de artist în frâul formei geometrizzante, palpitând în textura materiei picturale (pusă pe pânză direct din tub).

Pictorul îl provoacă pe privitor să caute mai multe niveluri de lectură a demersului său artistic. Aidoma focului, compus din contrarii, contradicțiile simbolice din trupul lucrărilor le dau acestora deschideri către înțelesuri diverse și adverse.

Florin Ciulache parafrizează pictural și ironic victoria materiei asupra spiritului. Materia poate fi privită într-un dublu sens, de suport plastic al imaginii accentuate, vizibilă (reliefulurile ei creează volumul), și materia cotidianului, elementele vieții de zi cu zi, obișnuite, uneori considerate anoste, un fel de cotidian de la colțul străzii, pe lângă care treci fără să te oprești - dar care trebuie să existe într-o convenție a "lumii civilizate", ca element al conviețuirii în societate, prin extensie ca vector al așezării, funcționarii lumii. Este o stare a convenției ce poate fi raportată la însăși convenția picturală. Totodată convenția este negată, pusă sub semnul întrebării de tocmai supralicitarea ei vizuală.

Des vehiculată în secolul 20 a fost ideea că "Totul poate să fie Artă", sau că orice poate fi transformat în artefact; ceea ce a dus la monumentalizarea banalului.

"Reproduc deci exist", totul poate fi mimetizat, dar spre deosebire de minimaliști pentru care "ceea ce văd este ceea ce este", expresionismul pop, pe coordonatele căruia se situează Florin Ciulache, consideră că dincolo de orice lucru se află un sens diferit și profund, iar lucrurile nu sunt ce par a fi.

Obiectul cel mai static este în esență dinamic, pentru că mișcarea moleculelor este permanentă în orice corp. La Ciulache, dinamismul se traduce prin pastă grea ce constituie suportul plastic al unor imagini care reproduc la scară mărită însemne, indicatoare, mijloace de semnalizare, logouri de emisiuni TV etc.

Despre foc (expoziție deschisă la Galeria Posibilă, aprilie-mai 2005) ne vorbește și despre seducția experimentărilor, a "transfigurărilor" ajunse la un nou "punct", pentru a continua, cine știe cum, "de la capăt", cum s-a intitulat una dintre expozițiile acestui artist. Este, oarecum, pericolul care îi pândește pe acești artiști tineri, mult prea siguri de ei, care plusează efectele unei ars combinatoria, este adevărat cu măiestrie, cu dichis, cu strălucire coloristică și bagaj de cunoștințe obținute din oceanul informațional al mass media. Florin Ciulache pare conștient de asta și eidetica sa este vibrată, bine ancorată în jocul de raporturi al clasicismului postmodern.